

KAPITOLA 1

TOXIC

Matka mi dala jméno Tomislav, po otci jsem Bokšić. Po prvním týdnu v USA ze mě byl Tom Boksic. Z něj se nakonec stal Toxic.

A tím jsem dodnes.

Často si říkám, jestli jsem to já otrávil svoje jméno, nebo jestli moje jméno otrávil mě. Jistý je, že se mnou přichází nebezpečí. Aspoň Munita to tvrdí. Na nebezpečí si ulítává. Má rozmilá třaskavina. Dokud její rodinu nezabila bomba teroristů, žila v Peru. Pak se přestěhovala do New Yorku a našla si práci na Wall Street. Do práce nastupovala 11. září. Během naší první cesty do Chorvatska byla svědkem dvou zabití. Musím přiznat, že jedno z nich jsem měl na svědomí já sám, ale to druhý byla naprostá náho-

da. Vlastně mi to přišlo docela romantický. Večeřeli jsme v Mirkově restauraci, když tu chlápko, co seděl vedle nás, provrtala kulka mozek. Munitě stříklo trochu krve do sklenice vína. Nic jsem jí neřekl. Bez- tak pila červený.

Tvrdí, že není posedlá násilím, ale já si stejně myslím, že ji to k Hrůzonošovi táhne pro jeho toxickou povahu. Náš vztah je založen na bombardování. Sex s ní je pokaždé jedna velká exploze. Munitina přednost je její tělo. Chlapi ji pokaždé sjedou pohledem odspoda nahoru. Jako spousta jiných lidí z Líné Ameriky je malá a pár lidí už ji označilo i za tlustou, ovšem ti už toho potom moc nenamluvili. Když jde ulicí, slyším, jak se jí vlní poprsí. Žuch-žuch, žuch-žuch. Můj nejmilejší americkéj zvuk. Když si na sebe vezme to divný oranžový triko, slyší to i ostatní. Když jsem ji viděl poprvé, měl jsem pocit, že už ji odněkud znám. Než se vezmeme, hodlám se jí zeptat, jestli někdy nehrála v pornu nebo něco nenafotila na internet.

Co z mojí Munity Bonity dělá můj ideál, je fakt, že její rodina je mrtvá. Žádná tchyně, žádný švagr, žádné večere na Den díkůvzdání, narozeniny dětí nebo svatby, kterých je třeba se zúčastnit a kde pak stojíte bez ochrany v plném slunci kdesi uprostřed pitomého trávníku a s padesátkou lidí za zády.

Munitu Rosalesovou přitahují muži se zbraní. Dřív než si začala myslet na mě, chodila s jakýmsi Taliá-

nem z Long Islandu. (Z „Italů“ se pro nás stali „Taliáni“ ve chvíli, kdy Niko omylem nad jednou z jejich restaurací ustřelil z cedule „I“.) Jeho životopis byl mnohem kratší než ten můj, ale pořád je myslím možné ho nazvat mým kolegou. V mojí mateřštině jsem *plačeni ubojica*. V New Yorku tomu říkají nájemný vrah nebo *zabiják*. Od chvíle, kdy jsem sem před šesti lety přišel, jsem nepřestal zaměstnávat pohřební ústavy. Dokonce jsem uvažoval, že s některým z nich uzavřu dohodu, a zrovna nedávno jsem říkal Dikanovi, ať v nejvyšším utajení jeden rovnou koupí. Tím bychom mohli vydělávat i na našich mrtvejch obětech. Pic a hurá do banky.

Něco vám o své práci povím. Přes týden vysedávám a číhám na hosty jako číšník v Záhřebském samovaru, naší krásné restauraci na E 21st Street. Klidně se dá říct, že tu sedím na čekáné, protože většinu času trávím čekáním na další zakázku. A může to být pěkná nuda. Balkánské zvíře, totiž moje duše, hladoví po další kořisti. Jakmile přejdou tři měsíce bez výstřelu, začínám být neklidný. Nejlínější byl rok 2002. Jen dva zásahy a jedna minela. Tě pořád lituju. V tomhle byznysu může být minutí cíle smrtelný. Ze všeho nejmíň si přejete, aby vám tam nějaký postřelenej chlap začal vyšilovat a rozhlížet se, odkud přijde vaše kulka na rozloučenou. Obvykle se lidi, když zjistí, že se je chystáte zabít, trochu naštvou. Ale můžu vás ujis-

tit: moje minela roku 2002 se stala prvním zásahem roku 2003. Dneska už dokonce i šetřím náboje. Takovým jako já se říká *trojnásobnej šestkař*. Prý je to manhattanský rekord. Nějakej Talián jménem Perrosi to v osmdesátých letech, kdy byl králem Queensu John Gotti, dotáhl na dvojnásobnýho, ale dokud se neobjevil Toxic, na trojnásobnýho to nedotáhl nikdo. Když už jsme u toho, Taliáni už myslím nejsou to, co bývali. Když o vás začnou točit víc filmů, než s kolika vy zatočíte lidma, musí to znamenat, že jste za zenitem. Za dvacet let budeme mít svý vlastní Sopranos. *Sliškos*. Ale to už ze mě dávno bude Roztřesená Spoušť. Účes jak ženská a sjetej viagrou.

Říkám Munitě, že to s tou *šestkou* je otázka životního prostředí. Chovám se zodpovědně. Proč bych měl do už tak hlučného města přidávat zbytečný výstřel? Řekl jsem jí to na naší třetí schůzce, když se mě už potřetí ptala, čím se živím. Dostat ji na čtvrtou schůzku mě stálo čtyři týdny volání a jednu rychlou vloupačku.

Omlouvám se, zapomínám. *Šestka* znamená, že šest kulek v řadě za sebou vydalo na šest pohřbů. Šest kulek, šest pohřbů. Včetně plačících vdov, kytic a všeho.

Dikan už mě měl dávno povýšit, ale ten blb je zaběčenej jak vůl. Prcka Prstocuc. Jediný, co z něj kdy vypadne, je:

„Toxic je dobrej čišník. Vyřídí každou objednávku.“

Až na ni jednou dojde, bude mi velkým potěšením vyřídit i objednávku pana Biliče, a odstranit tak Prstocuca z jeho života. (Přezdívku dostal pro svůj zlozvyk olizovat si po každém jídle své krátký tlustý prstíky.)

V našem oboru dbáme na nenápadnost aneb HHN, jak tomu říkáme, což je zkratka pro Hlavně Hodně Nenápadně. Znamená to, že se většinou snažím celou věc vyřešit v soukromí hotelového pokoje, automobilu či domova dotyčné osoby. Pokud možno beze svědků. A když to nejde, často si pozveme oběť k nám do restaurace. Vtip o „poslední večeři“ je už klasika. Po večeři donesu oběti účet za celý stůl, což je suma tak vysoká, že vždycky radši zaplatí vlastním životem. Vzadu máme zvláštní místnost, kam je vodíme. Říkáme jí Červený pokoj, i když je zelený.

Záhřebský samovar nemá žádné stálé hosty.

Mimochodem. Název celého podniku je naprosto stupidní, protože *samovar* je ruský přístroj na vaření čaje a nemá absolutně nic společného s *hrvatska* kulturou, jenže Dikan si myslí, že je to děsně chytrý. „Nejlepší krytí je dělat ze sebe vola,“ zní každá jeho druhá věta.

I když pořád čekám, až se mě uráčí povýšit, nemám si vlastně na co stěžovat. Peníze dobrý a jídlo samozřejmě báječné. Žiju ve skvělém bytě na rohu Wooster a Spring Street, v oblasti, pro niž je Munita ochotná šukat jak o život, a miluju Nepořádnou York,

i když moje pojebaná otčina mi chybí každéj pojebanej den. Ale letos jsem si pořídil kabel, a tak teď můžu na svý plochý obrazovce v klidu domova sledovat HRT a Hajduk Split. Matka mi rok co rok volá, aby se zeptala, kdy se vrátím na školu. Což v chorvatským slangu znamená „došly mi peníze“. Jakmile zavěším telefon, pošlu jí přes internet 2 000 dolarů. A mám na rok vystaráno.

Žije sama s mou mladší tlustou sestrou. Bratra i otce mi zabili ve válce. Pocházím z rodiny lovců. Dědeček byl osobním Titovým myslivcem. Tito byl prezident mojí ex otčiny, Jugoslávie. Ta brzy po jeho smrti jako stará truchlící vdova umřela taky. Tito miloval medvědy. Hlavně ty mrtvý. Mně se na lov medvěda nikdy jít nepoštěstilo, ale jako kluka mě táta bral na lov divokejch kanců. „Divokej kanec je jako ženská. Musíš předstírat, že ho nechceš zabít. Takže si tu teď v klidu počkáme.“ Čekat táta uměl. Stejně jako já.

Považuju se za lovce. Živím se odstřelem prasat.